

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Christian den Ottende

Citation: Ploug, Carl: "Christian den Ottende", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 276.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid81615/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

„Christian den Ottende.“

Der sloges engang et Skærtorsdagsslag,
Som aldrig ganger af Minde,
Mens Korset staar i det danske Flag
Og Bølger i Kongedyb rinde.

Der kæmpedes nys en Skærtorsdagsslyst,
Som heller aldrig skal glemmes,
Mens i et eneste trofast Bryst
End Danmarks Kvide fornemmes.

Der legtes engang paa den nære Red
En Leg mellem Stærke og Svage;
Men Sejerherren af Legen blev kjed,
Og Hæderen lod han tilbage.

Om Meget og Lidt i den fjerne Krog
Der nys blev kastet en Taarning;
Men færrest Øjne den Stærkeste slog
Og ligger der paa sin Gjærning

Der flagred engang fra højen Stavn
En Vimpel af Luer vævet;
Det var en Phønix, og i dens Favn
Til Himmelen Helte svæved

Der flammed atter fornys en Brand,
Som farved Bølgerne røde;
Men det var et Martyrbaad forsand,
Som pinte Helte tildøde.

Hvad vilde Du vel i den lunske Bugt,
Du Havets knejsende Svane!
For, vingestækket og indelukt,
At finde din bratte Banc?

Hvad vilde Du, Dybets mægtige Hval!
Imellem de snevre Strande,
For, sønderfløjet, af Mindretal
At lade Dig overmande?

Hvad vilde Du ved den falske Kyst,
Du Ægirs frysende Ganger!
For der at segne med stunget Bryst
Og kaste din Byrde som Fanger?

Hvad vilde Du, Danmarks svømmende Skjold!
I Tydskernes Læjr vel vinde,
For kaust at ligge ved Thyrs Vold,
Som den til Spot for din Fjende?

O, havde den vrede Ran Dig skjult
Under sin gyngende Tilje,
Da havde vi sukket trøstefuldt:
„Saa var det Gud Herrens Vilje!“

O, var Du vorden et søndret Vrag
I ærlig Kamp med din Lige!
Det maatte Du før, end stryge dit Flag
Eller daadløs af Stevnet vige.

O, var Du fløjet mod viden Sky,
Dig værgende Een mod Mange!
Da havde Du fangst et evigt Ky
Og levet i Skjaldenes Sange.

Nu ligger Du slagen af dem, som nys
Sank rædde i Knæ for din Vælde;
De have Dig kvalt med Flammekys,
Som ikke Du kunde gjengjælde.

Nu ligger Du ved den flade Eng,
Du Hersker paa Bølgehjerge!
En Samson, bastet i Skøgens Seng,
En Kæmpe, myrdet af Dverge!

Nu ligger Du fast paa haarden Strand,
Hvem kjærlige Havfruer vugged,
En Løve spiddet paa Dragetand,
En Ørn, af Ravnene plukket.

Nu ligger Du gjemt under slimet Tang:
Nys rejste Du Spire trende;
Nu nynner Tydsken en Sejerssang,
Mens han dem lugger til Brænde.

Nu ligger Du jørdet imellem Lig
Af Sømænd strage og bolde;
Men Dannebrogens uplettede Flig
Ej dækker de Lemmer kolde.

Du var dem en Haabets Borg saa fast,
De trode paa Dig og din Styrke;
Men Troen var kun en Boble, der brast
Med Haabet i Nattens Mørke.

Du loved dem Sejrens lillige Vaar,
Men grunt Du har dem bedraget;
Du gav dem til Valg to tunge Kaar:
Døden og Nederlaget.

Og derfor sørger alt Danmarks Land,
Sørger hver Mand og hver Kvinde;
Dit Savn saa fort vi bøde kan,
Men aldrig din Skæbne forvinde.

Og derfor rinder vor Taare saa salt,
Som aldrig vel Taarer runde,
Fordi det Slag, hvorfor Du faldt,
Har slaaet Danmark en Vunde.

Derfor er den Kalk, vi nu har tømt,
Saa bitter som ingensinde,
Fordi et Folk den Drøm har drømt,
Som maatte med Dig forsvinde.

Ak, Koning Christian! Du hued saa vel
At lignes ved Christian den Fjerde,
Du vilde saa gjerné hulle din Sjæl
I Drømme om Sømandsære.

Men alle de Suckker, dit Navn Du gav,
De finge kun føje Lykke;
Det er, som om det fric Hav
Spotted Selvherskerens Nykke.

Din Fyrstenavn — det saa' Du selv —
Han segned ved Sjællands Odde;
De Engelskmænd ham stunge ihjel
Alt med saa haarde Braadde.

Dit Kongeskib, som Du efterlod
At værges dit Riges Kyster,
Det ligger nu badet i Danskes Blod
Ved Slesvigs blødende Bryster.

Det hjalp slet ikke, Du stod i Stevn
Med Spir og kongelig Krone;
Det er, som ramte det Herrens Hevn,
Som skulde en Uret det sone.

Thi, Konning Christian! den Kongejagt,
Du styred selv „af Guds Naade,“
Den tumles nu af Stormenes Magt,
Og lugger i Brændingens Fraade.

Og havde Du været en Sømand god,
Der tænkte paa Storm i Stille,
Og Kimingens mørke Tegn forstod,
Da gik det ej nu saa ilde.

Og havde Du med dit Øje klart
Gjennem Oprørsveven skuet,
Da kæmped ej nu dit Folk saa svart,
Og Død dit Rige ej trued.

Og havde Du med din snilde Kløgt
Redet hvad længst var aflave,
Og Rod for alt det Brustne søgt,
Da blomstred nu Danmarks Have.

Men, Konning Christian, Du hviles i Fred!
Vi vil paa de Døde ej klage;
End kunne vi værge for Danmarks Led,
Saa mange vi ere tilbage.

End hører den danske Kongejagt
Sig kjækt i de Bølger høje,
Og hvert et Hjerte slaar uforsagt,
Og Mod der staar i hvert Øje.

Og end er der Sener i hver en Arm,
Som krummes af Lyst til at stride,
Og end er der skrevet i hver en Barm,
At Alle det Samme vil lide.

Og ruller saa Tordnens dumpe Brag,
Og Lynet hvisler og flammer,
End knuser det ej vor gode Sag,
Og Viljens Kraft det ej lammer.

Og rammer saa Nornens Dom os haardt,
Og pidsker os Ulykkens Svøbe,
End kunne vi døje Svie og Tort,
For Ære og Frihed at købe.

End lever forvist en naadig Gud,
Som straffer Folkens Brøde,
Men atter lader af Smertens Brad
Springe Velsignelsens Grøde.

End „er imorgen der atter en Dag“,
Det skal ej forglemmes i Nøden:
Luerne fra det synkende Vrag
Pege mod Morgenrøden.

Slaget ved Fredericia.

Indgang.

Følg med! Der nærmer Toner sig, I fatte,
Thi deres Søstre har I fostret selv;
De er en Skærv af det Forgangnes Skatte,
En Draabe af Erindrings rige Væld.
Ifald de synke døde ned og matte,
Saa husk: Sangbunden var -- Jer egen Sjæl.
Følg med tilbage et Par Aar i Tiden,
Fra Fredens træge Ro igjen til Striden!

Til Ende Vaaren gik: huldte har den snykket
Med Løv og Blomsterpragt de danske Ø'r;
Men Folkets Aandedræt er tungt og trykket,
Dets Øje skygges af et Taageslør.